

Παναγιώτης Μαυροειδής

Ας ξεκινήσουμε με μια μεγάλη εικόνα:

Οι πολεμικές δαπάνες σε όλο τον κόσμο (“αμυντικές” τις λένε πάντα, καθότι ως γνωστόν καμία χώρα δε δέχεται ότι είναι επιθετική. Πάντα έχει σημασία η γλώσσα που χρησιμοποιείται!), ανέρχονται περίπου στα 1,8 τρις, κοντά στο 2,5% του παγκόσμιου ΑΕΠ (στοιχεία 2017). Το 52% από αυτές τις δαπάνες (900 δις) τις κάνουν τα 29 κράτη-μέλη του ΝΑΤΟ.

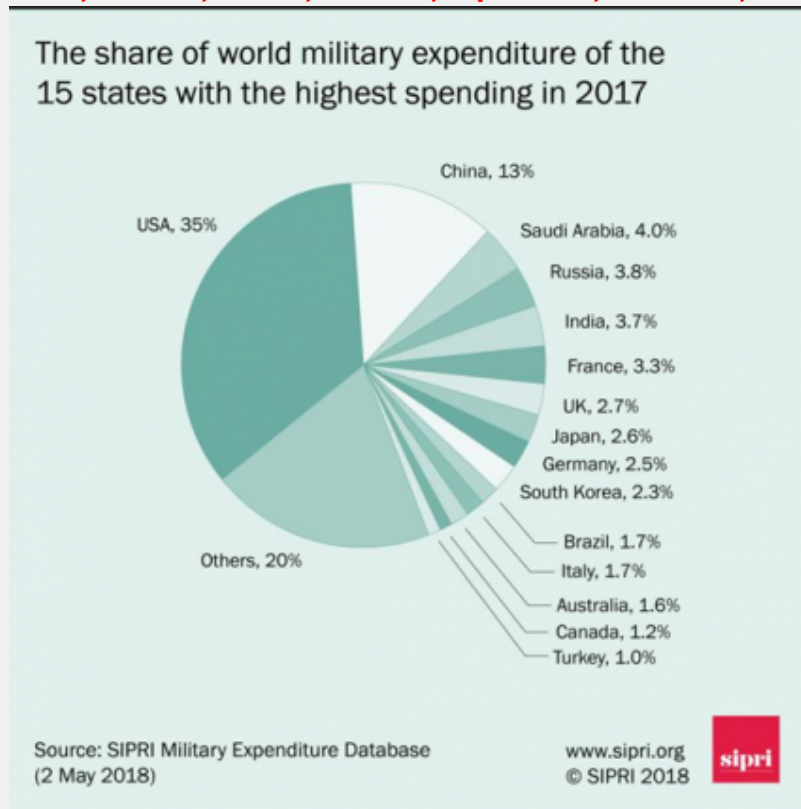
Εξ αυτών των ΝΑΤΟικών δαπανών, το 60% ανήκει στις

ΗΠΑ (610 δις).

Στις ΗΠΑ, δηλαδή την κορωνίδα του καπιταλισμού, ανήκει πάνω από το 30% των παγκόσμιων πολεμικών δαπανών.

Και κάτι ακόμη:

Οι πολεμικές δαπάνες των ΗΠ είναι υψηλότερες από το άθροισμα των αντίστοιχων δαπανών Κίνας, Ρωσίας, Ινδίας, Γαλλίας, Βρετανίας, Ιαπωνίας και Σαουδικής Αραβίας.

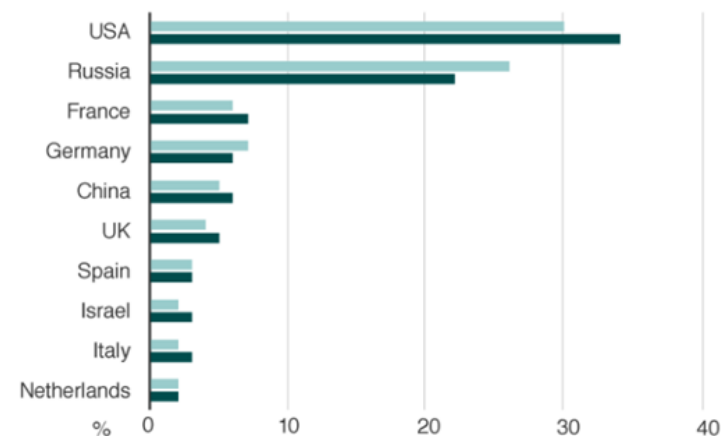

Επίσης, το 30% των παγκόσμιων πωλήσεων όπλων, γίνεται πάλι από τις ΗΠΑ. Αυτά λένε οι αριθμοί.

Major arms exporters

Percentage change in market share, 2008-12 to 2013-17

■ 2013-17 ■ 2008-12

Source: Stockholm International Peace Research Institute

BBC

Εμείς πρέπει να δούμε το συμπέρασμα:

Όσο πιο ανεπτυγμένη είναι μια καπιταλιστική χώρα ή ομάδα χωρών, τόσο προετοιμάζει τον πόλεμο και λαδώνει τη μηχανή του. Τον χρηματοδοτεί και τον “ταΐζει” με τα κορμιά και την ευκολοπιστία εκατομμυρίων φτωχοδιάβολων σε όλον τον κόσμο.

Αν θέλουμε να μιλάμε για αντιπολεμικό κίνημα και δεν είμαστε αόριστα αφελείς πασιφιστές, πρέπει να τολμάμε να μιλάμε ενάντια στον καπιταλισμό.

Αν θέλουμε να εννοούμε τη σύγχρονη αντιιμπεριαλιστική πάλη, οφείλουμε να την αντιλαμβανόμαστε όχι σε αντικατάσταση της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής οπτικής αλλά ως τον “διπλασιασμό” της: Αγώνας ενάντια στους επιθετικούς στρατιωτικούς, πολιτικούς, οικονομικούς συνασπισμούς των ηγεμονικών καπιταλιστικών κρατών τύπου NATO και ΕΕ και ταυτόχρονα, αγώνας ενάντια στις αστικές τάξεις σε κάθε καπιταλιστική χώρα που, δρώντας για τα δικά τους αυτοτελή συμφέροντα, τρέχουν να παίξουν το ρόλο των “προθύμων” υπηρετών των πατρώνων τους, στέλνοντας τους λαούς στο θάνατο και την αλληλοσφαγή (Στα διαγράμματα στοιχεία για τις πολεμικές δαπάνες 2016 και 2017 και για την εξέλιξη στις πωλήσεις όπλων)

Ας πάμε σε μια περισσότερο εστιασμένη στη γειτονιά μας εικόνα:

Ανήμερα την πρωτομαγιά του 2018. Ξεκινούσε η επίσκεψη αρχηγού ΓΕΕΘΑ στις ΗΠΑ, με συναντήσεις με αρχηγό ενόπλων δυνάμεων ΗΠΑ.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ μας ενημέρωνε ότι αντικείμενο της συζήτησης ήταν:

Η αναβαθμισμένη σημασία βάσης της Σούδας,

Η αναβάθμιση αεροδρομίων Λάρισας και Καστελίου /στάθμευση drones

Το Πρόγραμμα εκσυγχρονισμού F16 και γενικά μονάδων «αμοιβαίου ενδιαφέροντος»

Αλλά και η “αυξημένη συμμετοχή της Ελλάδας στην ανάπτυξη των υποδομών και της ικανότητας της επιχειρησιακής δράσης των ΗΠΑ και του NATO στην ευρύτερη περιοχή Μεσογείου, Αφρικής και Μέσης Ανατολής”.

Γιατί αυτή η επισήμανση;

Όταν συζητάμε για τον κίνδυνο πολέμου με συμμετοχή της Ελλάδας, είναι αναγκαίο:

Πρώτο, να μη κοιτάζουμε μόνο ανατολικά προς την Τουρκία, αλλά και **εδώ στην Ελλάδα** και το ρόλο της και **δυτικά**, σε σχέση δηλαδή με τους λεγόμενους συμμάχους της στο NATO και τις ΗΠΑ

Δεύτερο, να μη κοιτάζουμε μόνο υπερθαλάσσια και στις ξέρες των βραχονησίδων με κατσίκες, αλλά και υποθαλάσσια και το μεγάλο παιχνίδι που παίζεται εκεί/Θα εξηγηθεί στη συνέχεια.

Γιατί αλήθεια γίνεται η συζήτηση περί πολέμου ή/και τα πολεμικά παιχνίδια και επεισόδια;

Υπάρχει μια κυρίαρχη “εθνική” προσέγγιση που βλέπει την **όξυνση στις σχέσεις Ελλάδας-Τουρκίας**, ως απόρροια ενός «πολιτικού παιγνίου» της υπεραντιδραστικής κυβέρνησης της γειτονικής χώρας, απλά και μόνο για λόγους «εσωτερικής κατανάλωσης» και ενός ακόρεστου εθνικισμού της, σε βάρος της “αμυνόμενης” Ελλάδας. Το πολύ πολύ να αναζητούνται και κάποιες ευθύνες της ελληνικής κυβέρνησης και της Ελλάδας στη γνωστή εθνικιστική ρητορική του ακροδεξιού Υπουργού Εθνικής Άμυνας της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ Π. Καμμένου ή και στα ανεύθυνα παιχνίδια με τις σημαίες στις ακατοίκητες βραχονησίδες από ομάδες νεαρών.

Ωστόσο, κατά τη γνώμη μας, όσο και αν δεν πρέπει να υποτιμάται, δεν είναι η **εθνικιστική ρητορική** η οποία μόνη της δημιουργεί εκ του μηδενός και σε κενό, τους κινδύνους για θερμό «πολεμικό επεισόδιο» μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας ή και για σοβαρότερη πολεμική εμπλοκή με τραγικές συνέπειες. **Ο εθνικισμός είναι απαραίτητος για να σφαχθούν πρόθυμα οι λαοί, είναι το νομιμοποιητικό υπόστρωμα των πολέμων στο βαθμό που δεν αντιπαλεύεται από το κίνημα και την αριστερά, αλλά δεν είναι η αιτία των πολέμων, τουλάχιστον όχι η κύρια.**

Συνακόλουθα, την αποτροπή των πολεμικών κινδύνων δε μπορεί σε καμία περίπτωση να εξασφαλίσει από μόνη της μια γενικόλογη αντι-εθνικιστική, αντιπολεμική και φιλειρηνική ρητορική, από μεριάς των εργατικών και κομμουνιστικών δυνάμεων.

Αντίθετα, απαιτείται μια βαθύτερη **συζήτηση για τους υλικούς, αντικειμενικούς όρους που ωθούν σε πολεμικές αναμετρήσεις** στην περιοχή, είτε αυτές είναι ήδη σε αιματηρή εξέλιξη (Συρία, Υεμένη), είτε κυοφορούνται επικίνδυνα.

Τα δρώντα «υποκείμενα» που σχετίζονται με το φούσκωμα των μαύρων πανιών του πολέμου στην περιοχή μας, πρέπει να αναζητηθούν σε τρία επίπεδα, εντοπίζοντας παράλληλα τον τρόπο που διαρθρώνονται οι μεταξύ τους σχέσεις. Ίσως το τελευταίο να είναι και το σπουδαιότερο, για να κατανοηθεί η **ταξική φύση και ο χαρακτήρας των πολέμων** που ξεσπούν και να διατυπωθούν σκέψεις για μια αντιπολεμική πάλη από τη σκοπιά των συμφερόντων της εργαζόμενης πλειοψηφίας στην Ελλάδα και όλων των λαών της περιοχής.

α. Σε ένα πρώτο επίπεδο, οφείλουμε να δούμε την παρόξυνση του πολεμικού κινδύνου στην περιοχή, ως απόρροια του άμεσου ρόλου **στρατιωτικοπολιτικών και οικονομικών οργανισμών των ηγετικών καπιταλιστικών χωρών** (π.χ. NATO, ΕΕ) ή και των ιδίων απ’ ευθείας (ΗΠΑ, Γαλλία, Βρετανία, Ρωσία κλπ), στη βάση της γνωστής ιμπεριαλιστικής λογικής του «ζωτικού συμφέροντός» τους όπου γής.

β. Ο δεύτερος σημαντικός παράγοντας, αφορά το ρόλο κάθε ξεχωριστού κράτους στην περιοχή. Αποκρούουμε ως απλουστευτικό και ατεκμηρίωτο τον ισχυρισμό ότι κάθε μικρή ή μεγαλύτερη χώρα της περιοχής και πιο συγκεκριμένα οι **αστικές τάξεις** που έχουν την εξουσία σε αυτές, δρουν απλά ως εξαρτημένα «ενεργούμενα» των πατρώνων τους, χωρίς δική τους βούληση και ιδιαίτερα οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα που εν τέλει συγκροτούν την στρατηγική της διατήρησης και επέκτασης της ταξικής, κοινωνικής και πολιτικής κυριαρχίας τους, με τους καλύτερους δυνατούς όρους.

γ. Η τρίτη πλευρά αφορά τον ρόλο των **πολυεθνικών τραστ** και ειδικά αυτών που σχετίζονται με την έρευνα, εξόρυξη και εκμετάλλευση των υδρογονανθράκων στην περιοχή. Η θέση και ο ρόλος τους, επισημασμένος ήδη με ιδιαίτερο τρόπο στο γνωστό έργο του Λένιν για τον Ιμπεριαλισμό, αποδεικνύεται σήμερα ότι έχουν ενισχυθεί καθοριστικά.

Στις αντιθέσεις και πολεμικούς κινδύνους στην περιοχή, ασφαλώς πρέπει να λάβουμε υπόψη μας την **αυτοτελή διεθνή διάσταση των γενικότερων ενδοιμπεριαλιστικών και ενδοκαπιταλιστικών συγκρούσεων**. Σε μια εποχή που η καπιταλιστική ανάπτυξη έχει μεν θετικό πρόσημο, αλλά είναι αναίμικη και μάλιστα με πρόβλεψη νέας υποχώρησης σε δύο ή τρία χρόνια, τουλάχιστον για την Ευρώπη, «γαλαντομία» στη μοιρασιά της λείας δεν μπορεί να υπάρξει.

Έχει όμως μεγαλύτερη ακόμη σημασία να επισημάνουμε τις ειδικές πλευρές στην περιοχή μας και τη σημασία τους.

Η «κατάρρα» για τους λαούς της Μέσης Ανατολής- σε συνθήκες καπιταλιστικής κυριαρχίας και συνακόλουθα άνισης ανάπτυξης και διπλής ληστείας των λαών στις ασθενέστερες χώρες από τις πιο ανεπτυγμένες, είναι τα μεγάλα πετρελαϊκά αποθέματά τους (Με τον ίδιο τρόπο που η «κατάρρα» της Αφρικής και της Νότιας Αμερικής είναι ο τεράστιος ορυκτός πλούτος τους, όπως και η αφθονία άλλων πρώτων υλών).

Αν λοιπόν υπάρχει κάτι νέο που αφορά άμεσα τα «καθ' ημάς», είναι η **ανακάλυψη εκμεταλλεύσιμων πλέον κοιτασμάτων υδρογονανθράκων** σε μια ευρύτατη πλέον περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου.

Ο παράγοντας αυτός είναι που τελικά αποτελεί το «υπόβαθρο», αλλά και το «υλικό σύνδεσης», των τριών «υποκειμένων» που αναφέρθηκαν προηγούμενα και ωθούν προς μια επικίνδυνη ένταση των ανταγωνισμών, αυξάνοντας τον πολεμικό κίνδυνο.

Από τις αρχές αυτές της χρονιάς ξεκίνησε η άντληση/παραγωγή στο τεράστιο **κοίτασμα Ζορ** (850 δις κυβικά μέτρα αερίου ετησίως) στην Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη (ΑΟΖ) της **Αιγύπτου**. Εξαιρετικά πλούσιο τελικά αποδεικνύεται το αντίστοιχο «οικόπεδο» **Λεβιάθαν** στο **Ισραήλ**, μικρότερης απόδοσης η **Αφροδίτη** στο «οικόπεδο 12» της Κύπρου, ενώ οι ExxonMobil, Total, Eni, Noble και άλλες **εταιρείες εξόρυξης**, εντατικοποιούν τις έρευνες σε όλα τα «οικόπεδα» σε Αίγυπτο, Κύπρο, Λίβανο και Ισραήλ που έχουν ήδη υπογράψει σχετικά συμβόλαια.

Η ανακάλυψη και **παραγωγή υδρογονανθράκων** από μόνη της δεν παρουσιάζει ενδιαφέρον, χωρίς την εξασφάλιση ασφαλών **δρόμων μεταφοράς** και πώλησης στις αγορές που έχουν ζήτηση.

Το παιχνίδι του επικίνδυνου ανταγωνισμού, ως προς την οικονομική πλευρά της αναζήτησης καπιταλιστικής κερδοφορίας, αφορά επομένως ταυτόχρονα τόσο το θέμα της παραγωγής, όσο και της διάθεσης. Έτσι, μπορεί να είναι η Αίγυπτος (και το Ισραήλ σε μικρότερο βαθμό) που από παραγωγική άποψη καθίσταται «κεντρικός παίκτης» με τα τεράστια αποθέματα, αλλά η Κύπρος (μέτριο κοίτασμα προς το παρόν) και η Ελλάδα (χωρίς ακόμη θετικά αποτελέσματα), αποκτούν καθοριστική σημασία σε ότι αφορά τη μεταφορά, είτε μέσω υποθαλάσσιων αγωγών, είτε στη μορφή του υγροποιημένου αερίου (LNG), μέσω αντίστοιχων σταθμών.

Αυτές οι τέσσερις χώρες έχουν συνδεθεί ήδη μεταξύ τους, όχι χωρίς επιμέρους αντιπαλότητες, αλλά με μια σχετική σταθερότητα, ορίζοντας μάλιστα μεταξύ τους τα όρια των ΑΟΖ – με απόλυτη συνέχεια- και μάλιστα παρά το γεγονός ότι Τουρκία και Συρία που γειτνιάζουν μαζί τους και έχουν σχετικά συμφέροντα δεν έχουν υπογράψει τη Συνθήκη που ορίζει κάποιο «οδικό χάρτη» για τα όρια των ΑΟΖ. Τη διεθνή αυτή σύμβαση δεν έχει υπογράψει ούτε το Ισραήλ. Αυτό δείχνει και τη **σχετικότητα των αντίστοιχων προβλέψεων** που αυτή έχει και τελικά τη σημασία της συμφωνίας με βάση την «διαπραγμάτευση αν υπάρχουν διαφωνίες» και την «αρχή της καλής πίστης», που επίσης ορίζει.

Αυτή όμως η «καλή πίστη», αποδεικνύεται τελικά πως δεν είναι και αμοιβαία συμφέρουσα. Ο άξονας **Ελλάδας-Ισραήλ-Αιγύπτου=Κύπρου**, πατάει ξεκάθαρα τόσο στην υποστήριξη για γεωστρατηγικούς λόγους από τις **ΗΠΑ** (όξυνση σχέσεων με Τουρκία, ρόλος Ρωσίας κλπ), όσο και στην καθοριστική ανάγκη της **Ευρωπαϊκής Ένωσης** αφενός να διαφοροποιήσει τις αγορές υδρογονανθράκων που κάνει και αφετέρου να έχει ασφαλή δίοδο μεταφοράς τους, ανεξάρτητη τόσο από το βόρειο άξονα που πρακτικά ελέγχεται από τη Ρωσία, όσο και από την Τουρκία, η οποία ειδικά μετά το Brexit, καθίσταται μάλλον όχι και τόσο καλοδεχούμενος εταίρος για στενότερη σύνδεση με την ΕΕ.

Ας σημειωθεί εδώ ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση προμηθεύεται το 54% του αερίου από τη Ρωσία. Έτσι μπορεί και να εξηγηθεί η απόλυτη στήριξη από μεριάς της σε ότι αφορά τους εναλλακτικούς ενεργειακούς άξονες, αποκλειστικά στο σχέδιο για τεράστιο υποθαλάσσιο αγωγό μεταφοράς που να συνδέει Αίγυπτο,

Ισραήλ, Κύπρο, Ελλάδα (Κρήτη, Δυτική Ελλάδα, Ιταλία), ύψους 6 δις ευρώ, με παράκαμψη της Τουρκίας, αλλά και της «σκοπέλου» της Γάζας και της Αραβο-Ισραηλινής διένεξης.

Από πολλούς το σχέδιο αυτό φαίνεται κυριολεκτικά «μαγικό» για την ΕΕ, ενώ πάνω σε αυτή την πραγματικότητα, εδράζονται οι **ελπίδες και φιλοδοξίες της αστικής τάξης στην Ελλάδα για αναβάθμιση της θέσης της στην περιοχή** και ειδικά απέναντι στην Τουρκία, πόσο μάλλον όταν αυτό το σχέδιο υποστηρίζεται και από τις ΗΠΑ. Είναι χαρακτηριστικό ότι στην έκθεση συμπερασμάτων της Γενικής Διεύθυνσης Εξωτερικής Πολιτικής της ΕΕ με τίτλο «Energy: a shaping factor for regional stability in the Eastern Mediterranean, 6/2017”, ρητά προτείνονται αφενός η «προώθηση της περιφερειακής συνεργασίας, βασισμένης στην υλοποίηση του αγωγού Ισραήλ-Κύπρος-Ελλάδα» και αφετέρου η «πίεση για τη λύση στο χρονίζον Κυπριακό πρόβλημα».

Η δεύτερη ειδική πλευρά του πολεμικού παροξυσμού, σχετίζεται φυσικά με τη **σφοδρή αντίδραση της Τουρκίας** η οποία όχι μόνο μένει «**εκτός νυμφώνος**» με τη **διευθέτηση των ΑΟΖ και των δικαιωμάτων εκμετάλλευσης** από την γνωστή τετράδα χωρών, αλλά ταυτόχρονα **απαξιώνεται ο υπάρχων αγωγός αερίου στο έδαφός της**. Όλα αυτά μάλιστα τη στιγμή που το φυσικό αέριο αποτελεί το 30% του ενεργειακού μίγματος στη συγκεκριμένη χώρα.

Τούτων δοθέντων, η Τουρκία επικαλείται την ανάγκη επίλυσης του Κυπριακού(!) και ως εκ τούτου δηλώνει διαφωνία με την εκμετάλλευση της Κυπριακής ΑΟΖ αποκλειστικά από τους ελληνοκυπρίους, ενώ απαντάει στη ρητορική για επέκταση στα 12 ναυτικά μίλια από μεριάς της Ελλάδας, με άσκηση στρατιωτικής πίεσης στην Ελλάδα στο Αιγαίο. Ταυτόχρονα, η «αναθεωρητική» ως προς τις Διεθνείς Συνθήκες (κυρίως αυτής της Λωζάνης), ρητορική Ερντογάν, επιδιώκει – με άσκηση πίεσης σε όλα τα μέτωπα, από το Αιγαίο ως το Αφρίν της Συρίας- την επαναδιαπραγμάτευση της τύχης, μετά από σχεδόν 100 χρόνια, των πετρελαιοφόρων περιοχής του Κιρκούκ και της Μοσούλης που παραχώρησαν οι Οθωμανοί με αυτή τη συνθήκη.

Τι κάνουμε εμείς τώρα σε αυτές τις συνθήκες:

Ας δούμε άλλη μια εικόνα:

Είπε ο Τσίπρας σε πρόσφατη επίσκεψή του στη Λέσβο:

«το πρώτο καθήκον είναι αυτό της ασφάλειας, της διαφύλαξης των συνόρων και της εδαφικής ακεραιότητας. Το δεύτερο, είναι η διαρκής μέριμνα για τη βελτίωση της ποιότητας ζωής του λαού κλπ»

Αυτή είναι η ατζέντα και η γλώσσα της κυβέρνησης.

Όχι η δική μας! Εκτός και αν θέλουμε να τρώμε κουτόχορτο...

Το πρώτο πράγμα που πρέπει να συμφωνήσουμε είναι πως **δεν αναμασάμε την υποκριτική εθνική ρητορική που θέλει την Ελλάδα «αμυνόμενη», αθώα περισσότερά, απέναντι σε μια Τουρκία που είναι η μοναδικά επιτιθέμενη και κακιά της ιστορίας, με άμεσο και ορατό «κίνδυνο» να πας πάρουν τα ίμια ή και τη Λέσβο.**

Δυστυχώς η κοινοβουλευτική αριστερά, αμήχανη και άτολμη, αν δεν αναπαράγει, σίγουρα ενσωματώνει στο λόγο της και την πολιτική της πράξη αυτή τη ρητορική. Δυστυχώς, στον πολιτικό λόγο του ΚΚΕ και πολύ περισσότερο της ΛΑΕ, κυριαρχεί ο «κίνδυνος για την απώλεια εδαφικής ακεραιότητας της Ελλάδας» και η «ανάγκη συντριβής του ξένου εισβολέα». Δεν πρόκειται απλώς για λάθος εκτιμήσεις ή φραστικές υπερβολές για λόγους τακτικής και αυτό φαίνεται από το γεγονός ότι αυτή η τοποθέτηση σε σχέση με τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, αναπαράγεται σχεδόν αυτούσια στη συζήτηση για τους «κινδύνους» και από τη ...γειτονική Δημοκρατία της Μακεδονίας!

Πρόκειται για **στάση πολιτικού αφοπλισμού** που ακυρώνει την αντιπολεμική πάλη αλλά και που αποτελεί πολιτική καταστροφή στην περίπτωση πολέμου.

Οφείλουμε να μείνουμε μακριά από μια **στερεοτυπική στάση** που θεωρεί το ζήτημα της στάσης απέναντί στον πόλεμο, απλά επανάληψη σε ένα πόλεμο εισβολής και κατοχής από τον φασιστικό άξονα όπως του 1940 ή ενός εθνικοαπελευθερωτικού πολέμου.

Αντίθετα, **ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός, έχει έντονο το άρωμα του 1921-1922 ή/και γενικότερα του πρώτου παγκόσμιου πολέμου και είναι να αναρωτιέται κανείς γιατί δυνάμεις της αριστεράς δεν αντλούν «υλικό» από τη θετική και αρνητική πείρα του κινήματος απέναντι σε αυτούς τους πολέμους.**

Η στάση μας απέναντι στον πολεμικό κίνδυνο και τον πόλεμο, αποτελεί απότοκο του χαρακτήρα που αυτός έχει:

Πρόκειται για ένα πολεμικό ανταγωνισμό, άδικο, εκμεταλλευτικό και επικίνδυνο και από τις δυο μεριές του Αιγαίου.

Η **ανάδειξη του χαρακτήρα του πολεμικού ανταγωνισμού**, είναι το πρώτο καθήκον, διότι αυτό καθορίζει και τα συνθήματα και στόχους της αντιπολεμικής πάλης.

Άλλο πολιτικό συσχετισμό χτίζεις με την «υπεράσπιση της εδαφικής ακεραιότητας» (“αμυνόμενη Ελλάδα”) και άλλο με τη θέση για «απαραβίαστο των συνόρων και ενάντια στην ιμπεριαλιστική επαναχάραξή τους (άδικος πόλεμος και από τις δύο μεριές). Η πρώτη θέση οδηγεί άμεσα σε αποδοχή των εξοπλιστικών προγραμμάτων και “αμυντικών” δαπανών, ακόμη και σε νέες πολεμικές αγορές (όπως η προμήθεια πυραύλων S400 από την Ρωσία, όπως προτείνει η ΛΑΕ!).

Σε κάθε περίπτωση, **στόχος είναι η αποτροπή ενός ενδεχόμενου πολέμου και η ανατροπή γενικά του επικίνδυνου ανταγωνισμού**, που εγκυμονεί τεράστιους κινδύνους για τον ελληνικό λαό, αλλά και το λαό της Τουρκίας και γενικά τους λαούς της περιοχής.

Ας επισημάνουμε ιδιαίτερα:

Πρώτο: **Δεν θεωρούμε τον πόλεμο μοιραίο και αναπόφευκτο!** Αυτή η εκτίμηση και στάση, συνιστά εξωφρενικό ραγιαδισμό για την αριστερά και το λαϊκό κίνημα.

Δεύτερο: Τη συνεπή αντιπολεμική της στάση η κομμουνιστική αριστερά, πριν τον πόλεμο αλλά και κατά τη διάρκειά του αν γίνει, τη συνδέει με την επανάσταση και την ανατροπή της αστικής τάξης. Είναι ωστόσο διαστροφή αυτής της θέσης και ανοησία να θεωρείται ο **πόλεμος «ευκαιρία»** είτε για την επανάσταση είτε για να «αποδείξουμε τη φιλοπατρία μας σαν αριστερά».

Το ζητούμενο δεν είναι μόνο μια κάποια θεωρητική συζήτηση, αλλά ένα πλατύ κίνημα.

Κρίκους σε αυτή την προσπάθεια αποτελούν οι πολιτικοί στόχοι για:

- αποχώρηση Ελλάδας και Τουρκίας από NATO και ΕΕ,
- απομάκρυνση της βάσης της Σούδας και όλων των αμερικάνικων βάσεων-εγκαταστάσεων,
- μείωση των στρατιωτικών εξοπλισμών στις δύο χώρες,
- ανατροπή του εξοπλιστικού προγράμματος των 2δισ
- εναντίωση σε κάθε προοπτική αιματοβαμμένης, ιμπεριαλιστικής επαναχάραξης των συνόρων.

Μέσα σε αυτή τη συζήτηση και πάλη, πρέπει παράλληλα να προβάλουμε το δικό μας **στρατηγικό πρόταγμα** που είναι μια νέα **διεθνιστική, κομμουνιστική ενοποίηση**, η οποία καταργώντας την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, **υπερβαίνει τους εθνικούς, θρησκευτικούς, φυλετικούς ή άλλους διαχωρισμούς μεταξύ των ανθρώπων.**

Όραμα μας δεν είναι ένας **κονιορτοποιημένος κόσμος** αντιμαχόμενων εθνικών ή θρησκευτικών ψηφίδων, που θα αναζητούν μάταια επιβίωση μέσω της αλληλοεξόντωσης. Ούτε φυσικά και ένας **αλεσμένος ανθρώπινος πολτός**, ομοιόμορφα απλωμένος κατά τα γούστα της παγκόσμιας γλώσσας και

«κουλτούρας» της «αγοράς», που ενοποιεί τον κόσμο με τα εμπορικά σήματα και εξισώνει τεχνητά τους ανθρώπους με την κατανάλωση των συμβόλων και σκουπιδιών της.

Η ομορφιά στη φύση βρίσκεται ακριβώς στην ποικιλία και όχι στην μονοχρωμία. Την ίδια ώρα, δε χρειάζεται και δεν υπάρχει κανένα απολύτως σύνορο μεταξύ των θαυμάτων της.

Αυτή η **ασύνορη ποικιλία ομορφιάς** είναι που κάνει ένα θαυμαστό ενιαίο κόσμο που πάλλεται. Ο καπιταλισμός, όχι μόνο δεν αντιστοιχεί «στη φύση του ανθρώπου», αλλά, αντίθετα, είναι ακριβώς «παρά φύσει» κοινωνικό σύστημα.

Άλλωστε, ας μη το ξεχνάμε: **«πρώτα μπήκαν τα αμπέλια και μετά τα σύνορα», σε όλο τον κόσμο!**